

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 32/2020
13.02.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божицара Вујичића, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Јелене Боровац, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД, свих из ..., чији је заједнички пуномоћник Драган Благојевић, адвокат из ..., против тужених Компаније „ЂЂ“ д.п. ... у стечају, чији је пуномоћник Миливоје Судимац, адвокат из ..., Компаније „ЕЕ“ д.п. ... у стечају, чији је пуномоћник Живка Спасић, адвокат из ..., Агенције за вођење спорова у поступку приватизације са седиштем у Београду, као правног следбеника Агенције за приватизацију Републике Србије, са седиштем у Београду и Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Трећег основног суда у Београду и Привредног суда у Београду, у седници већа одржаној 13.02.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом предмету стварно је надлежан Трећи основни суд у Београду.

Образложење

Трећем основном суду у Београду тужиоци су 07.11.2014. године поднели тужбу против тужених као солидарних дужника, ради исплате новчане накнаде по основу оствареног радног стажа.

Решењем Трећег основног суда у Београду П1 925/15 од 26.11.2015. године прекинут је поступак у овој правној ствари услед отварања стечајног поступка над туженима Компанијом „ЂЂ“ д.п. ... и Компанијом „ЕЕ“ д.п. Истовремено се тај суд огласио стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари и списе предмета доставио Привредном суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду.

Решењем Трећег основног суда у Београду П1 925/15 од 24.02.2016. године, стављено је ван снаге решење истог суда П1 925/15 од 26.11.2015. године, па је прекинут поступак у односу на туженог Компанију „ЂЂ“ д.п. Против наведеног решења тужени Агенција за вођење спорова у поступку приватизације, правни следбеник Агенције за приватизацију Републике Србије је изјавио жалбу, о којој није одлучено.

Решењем Трећег основног суда у Београду П1 925/15 од 13.04.2016. године поново је прекинут поступак у овој правној ствари услед отварања стечајног поступка над туженима Компанијом „ЂЂ“ д.п. ... и Компанијом „ЕЕ“ д.п.

Поднеском од 05.04.2018. године тужиоци су повукли тужбу у односу на тужене Компанију „ЂЂ“ д.п. ... и Компанију „ЕЕ“ д.п. ... у делу главног потраживања и камате, а остали су код захтева за накнаду трошкова парничног поступка у односу на ове тужене и захтева за исплату новчане накнаде по основу оствареног радног стажа, са каматом и трошковима поступка у односу на тужене Агенцију за вођење спорова у поступку приватизације Београд и Републику Србију.

По предлогу тужилаца за наставак поступка, Трећи основни суд у Београду је донео решење П1 218/18 од 12.10.2018. године којим је наставио поступак у овој правној ствари, огласио се стварно ненадлежним и списе предмета доставио Привредном суду у Београду као стварно и месно надлежном на даље поступање. Према датим разлозима у овој парници стварно и месно је надлежан Привредни суд у Београду због тога што је у стечајном поступку који се води над туженима Компанијом „ЂЂ“ д.п. ... и Компанијом „ЕЕ“ д.п. ... делимично оспорено потраживање тужилаца, као стечајних поверилаца, и тужиоци упућени да наставе прекинути парнични поступак ради утврђивања оспорених потраживања.

Привредни суд у Београду није прихватио стварну надлежност, па је уз пропратни акт П 3805/2019 од 17.01.2020. године предмет доставио Врховном касационом суду ради решавања сукоба надлежности.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности, на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", број 116/08...87/18) и члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је оценио да је за поступање у овој правној ствари стварно надлежан Трећи основни суд у Београду.

Закон о стечају у члану 90. прописује да парнични поступак у коме је стечајни дужник тужени наставља се ако је 1) тужилац као стечајни или разлучни поверилац поднео благовремену и уредну пријаву потраживања; 2) на испитном рочишту стечајни управник оспорио пријаву потраживања; 3) тужилац као стечајни и разлучни поверилац Закључком стечајног судије упућен на наставак прекинутог парничног поступка ради утврђивања оспореног потраживања; 4) тужилац као стечајни или разлучни поверилац предложио наставак прекинутог поступка у року од осам дана од дана пријема закључка стечајног судије из тачке 3. овог члана.

Чланом 91. истог закона прописано је да ако нису испуњени сви услови из члана 90. овог закона, парнични суд решењем одбацује предлог за наставак прекинутог поступка (став 1.); ако су испуњени сви услови из члана 90. овог закона, парнични суд решењем против кога није дозвољена посебна жалба одређује наставак поступка (став 2.), ако се прекинути парнични поступак водио пред судом опште надлежности, тај суд се, уколико настави прекинути поступак, решењем оглашава стварно и месно ненадлежним и предмет уступа суду који спроводи стечајни поступак над туженим (став 3.).

Међутим, у овој парници на страни тужених су поред Компаније „ЂЂ“ д.п. ... и Компаније „ЕЕ“ д.п. ..., које су у стечају, тужени и Агенција за вођење спорова у поступку приватизације, као правни следбеник Агенције за приватизацију РС и Република Србија. Тужени су солидарни дужници, а не јединствени и нужни супарничари, па је Трећи основни суд у Београду, одлучујући о предлогу за наставак поступка, могао да настави поступак и огласи се стварно ненадлежним за поступање само у односу на захтев тужилаца против тужених Компаније „ЂЂ“ и „ЕЕ“, које су у стечају, али је у смислу члана 22. став 3. Закона о уређењу судова надлежан да одлучује о основаности тужбеног захтева у односу на тужене Агенцију за вођење спорова у поступку приватизације и Републику Србију, јер је реч о спору између тужилаца као физичких лица против правних лица, ради исплате новчане накнаде по основу радног стажа, у односу на које нису испуњени услови за заснивање стварне надлежности Привредног суда из члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова.

Уколико Трећи основни суд у Београду оцени да није стварно надлежан да поступа у односу на тужене који су у стечају, имајући у виду садржину тужбеног захтева, треба да оцени да ли има места доношењу одлуке о одвојеном расправљању и раздвајању поступка у односу на ове тужене, на основу члана 221, 222. и 254. Судског пословника („Службени гласник РС“, бр.111/09, са изменама и допунама), у вези члана 328. ЗПП, након чега се стичу услови за доношење решења о стварној ненадлежности у односу на тужене који су у стечају.

Такође, с обзиром да је против решења Трећег основног суда у Београду П1 925/15 од 24.02.2016. године тужени Агенција за вођење спорова у поступку приватизације изјавио жалбу, о којој није одлучено, то је Трећи основни суд у Београду стварно надлежан за поступање у овом предмету у овој фази поступка, у смислу одредби чл. 377. до 381. ЗПП, након чега ће предмет доставити Вишем суду у Београду као стварно надлежном за одлучивање о жалби, будући да у жалбеном поступку нема атракције стварне надлежности услед стечаја.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 22. став 2. ЗПП.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић